

skolekommissionen skal påse, at alle undervisningspligtige børn i kommunen nyder en undervisning, der kan stå mål med, hvad der almindeligt kræves i folkeskolen, og træffer foranstaltninger til undervisning af børn, der ikke kan følge den almindelige undervisning. Det må forekomme at være en naturlig konsekvens af denne lovbestemmelse at betragte det som skolekommissionens opgave at sørge for fyldestgørende undervisning også i de i § 51, stk. 2, omhandlede særlige tilfælde. Noget andet er, at skolekommissionen ikke vil kunne træffe bindende dispositioner i medfør af den nævnte bestemmelse uden kommunalbestyrelsens samtykke. Dette følger allerede af skoletilsynslovens § 1, stk. 2, hvorefter alle sager, der er henlagt til skolekommissionen, men som medfører forøgede udgifter for kommunen, skal forelægges kommunalbestyrelsen til afgørelse.

Jeg kan derfor ikke være enig med de kommunale sammenslutninger i, at lovforslaget indebærer en realitetsændring i den omhandlede henseende, og at formuleringen bør føres tilbage til den oprindelige. Der kan efter min mening være tale om eventuelt at tydeliggøre forholdet ved f. eks. at indsætte ordene „med kommunalbestyrelsens samtykke“ efter „skolekommissionen“ i § 51, stk. 2 og 4.

Spørgsmål 2:

Der ønskes en opgørelse over, hvad de under lovforslagets § 1, nr. 2, omhandlede elevbidrag vil komme til at betyde for landets kommuner.

Svar:

Ifølge lovforslagets bemærkninger vil indførelsen af de foreslåede kommunale bidrag for elever på 8.-10. klassetrin i private skoler belaste landets kommuner inkl. Københavns kommune med en årlig udgift på omkring 34 mill. kr. Dette tal må dog tages med forbehold, da beregningerne er foretaget på et utilfredsstillende grundlag som følge af usikkerheden om de fremtidige lærerlønninger, og fordi man endnu ikke har afsluttet gennemgangen af de i denne forbindelse relevante kommunale udgifter til folkeskolen.

Udgiften til bidrag må antages at fordele sig uensartet på kommunerne, uafhængig af,

hvorvidt der i kommunen eller i dens nærhed er placeret en privat skole med de pågældende klassetrin. Da skolegangen i øvrigt på disse klassetrin som hovedregel er kommunal, vil kommuner, som har mange børn i private skoler og derfor får en betydelig bidragspligt for disse, have færre udgifter til folkeskolens 8.-10. klassetrin. Således tilvejebringes en vis økonomisk balance kommunerne imellem.

Spørgsmål 3:

Kan der siges noget om, hvad gennemsnitsrefusionsprocenten vil blive for de under lovforslagets § 1, nr. 4, omhandlede elevbidrag?

Svar:

Med den foreslåede bidragsordning til elever på 8.-10. klassetrin i private skoler vil staten og kommunerne tilsammen dække ca. 85 pct. af udgifterne til disse klassetrin i den private skole, hver med ca. halvdelen. Bidragsprocenten vil være den samme i og uden for København.

Til sammenligning kan oplyses, at staten for folkeskolens vedkommende også må antages at dække ca. 42 pct. af samtlige udgifter, såfremt lærerlønstilskuddet som foreslået i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om lønninger m. m. til folkeskolens lærere (F. 215) nedsættes til 60 pct.

Spørgsmål 4:

Er det rimeligt at ophæve statens tilskud til befordring af skoleelever og lade amtskommunen bidrage med 75 pct. af udgifterne?

Svar:

Baggrunden for forslaget om ophævelse af statens tilskud til befordringsordningerne efter folkeskolelovens §§ 50 og 51a, stk. 2, er ønsket om i forbindelse med den ændrede byrdefordeling mellem stat og kommune at ophæve en række økonomisk mindre betydningsfulde, men administrativt ofte besværlige refusionsordninger. Det er hensigten gennem den nye lovgivning om generelle tilskud til kommunerne at tilvejebringe kompensation for de med refusionsordningernes bortfald følgende øgede kommunale udgifter.